

Posudek na diplomovou práci Bc. Ivety Škrabalové: Jaroslav Šalda. Portrét titána tisku., 149 s. + přílohy.

Diplomantka napsala dlouhou, netradiční a skvělou práci. Toto konstatování ale asi na posudek nestačí. Budu tedy pokračovat.

Práce Ivety Škrabalové je životním příběhem Jaroslava Šaldy, tvůrce a ředitele Melantrichu. Hlavní osou práce jsou otázky směřující k pochopení životního osudu člověka, který se vlastními silami, snad i řízením osudu, propracoval z pozice nemanželského dítěte k člověku s univerzitním vzděláním a de facto vládci mediálního průmyslu. Text je kromě vlastní biografické linie pevně zasazen v kontextu historie českého národa a Melantrichu.

Práce je dlouhá, téměř 150 stran je na diplomku hodně, bojím se, aby se tato poznámka neobjevila v hodnocení oponenta. Ale. Čte se výborně, je vnitřně provázaná a 150 stran uběhne v neustálém objevování člověka Jaroslava Šaldy. Nenudíte se a spíše jste stále a znovu překvapováni Šaldovým životním příběhem.

Práce je netradiční, nezačíná klasickým úvodem, kdy se diplomant/ka rozepisuje o volbě tématu, o využití metodologii, resp., kdy se věnuje rozboru pramenů. Všechny tyto okolnosti vzniku práce se dozvídáte až na straně 124. Protože jsem ale, při psaní posudků, více méně tradiční, začnu tedy od konce. Autorka v diplomové práci přináší osobitý pohled na psaní historické práce jako takové (M. Bloch), zabývá se historickými fakty a jejich objektivitou i možnými posuny. Práce Ivety Škrabalové je rozšířením bakalářské práce, rozšíření je to ale nejen kvantitativní ale i kvalitativní, svým způsobem vzniká práce nová. Netradiční je i v mnoha osobitých postřezích, které se v práci hojně vyskytují a ve vlastním ukotvení v dějinách.

Iveta Škrabalová využila všech dostupných pramenů, které v práci beze sporu bezchybně používá, chtělo by se říci u magisterské práce samozřejmě, avšak osudy jiných prací nám ukazují, že to tak samozřejmě bohužel není.

Velmi inspirativní je z pohledu studentů, jak diplomantka hledala potenciální narátory, pomocí vývěsky, článku v Divišovském zpravodaji atd. Neotřelé bylo i přirovnání historikovy práce k práci detektiva, „přemýšlení o motivech, konfrontace jednotlivých svědectví“ atd.

Práce je skvělá, od začátku do konce promyšlená, logicky vystavěná a literárně a jazykově se bezesporu dostává na pomyslný vrchol dosud publikovaných diplomových prací v našem oboru OH-SD. Je dobře, že po Janě Markupové a její výborné biografii o I. M. Havlovi vzniká další skvělá biografie, tedy jak autorka říká, portrét, kdy uvádí, že portrét znamená „vytažení podoby“. Ano přiznání, objektivitu v tom, že záleží i na přítomnosti toho, kdo „vede pero“ je správná.

Samotnou biografii, životní příběh Jaroslava Šaldy nemá smysl pro tento posudek třeba zvláště popisovat, bylo by to jen vytrhávání jednotlivostí na úkor textu. Jako každou biografii, nebo portrét je potřeba přečíst jí/jej celý, pak dává smysl, jako dává smysl život každého z nás až v úplném celku.

Práci hodnotím známkou výborně, myslím si, že po některých úpravách by měla být publikována, kolegům a kolegyním ji navrhu do soutěže katedry OH-SD, která by vybrala kvalitní rukopis do soutěže nakladatelství Academia.

Autorce přeji vše dobré do dalšího osobního a profesního života.